

El somriure del botxí

La foscor m'aterria. Sempre ho havia fet. Ja de petit, quan la mare ens manava anar a dormir, quan la llum de l'espelma deixava d'il·luminar l'estança, ja llavors la foscor alimentava la meva imaginació. Val a dir que la imaginació d'un nen sempre ha estat més vívida que la d'un adult, però la meva no ha cessat mai. La foscor, les tenebres, les ombres han estat les muses dels pensaments més lúgubres i abominables que habitaven el meu cap.

Els monstres que alimentaven els malsons no eren trets de cap altre lloc que de la meva ment, i quan em vaig anar fent gran cada vegada ho tenia més clar i m'ho repetia constantment. Però la meva imaginació no tenia els mateixos plans que la meva consciència i seguia treballant sense descans.

Ara, aquí, tancat en una cel·la, la qual només té un petit forat per el qual puc apreciar la meva fi, pressento la foscor com una amenaça molt més vívida que mai. La mort s'atansa sobre mi i em reclama.

Les pors i obsessions que m'havien turmentat de petit van tenir greus conseqüències de gran. Unes conseqüències que em conduirien a la fi. La meva vida s'havia convertit en una sentència perpètua a la rutina, la depressió i la desil·lusió pel món que m'envoltava. Des que era un marrec la mare va aconseguir minar-me l'autoestima fins als nivells del Limbo i era ella qui amb la seva malícia i històries, havia creat el món que m'aterria. Vaig començar a treballar al camp amb el pare quan encara no tenia prou retentiva per recorda-ho. Ens llevàvem ben d'hora al matí, menjàvem quatre rosegons de pa i enfilàvem cap al camp. Allà hi passàvem hores treballant sense descans. Era una feina dura, però tal com deia el pare, al cap i a la fi, era la feina que ens permetia tenir un plat a taula.

Els meus germans i germanes feien el mateix que jo. Tots havíem nascut per servir de mà d'obra a casa, ja fos al camp o amb el bestiar. Els pares vivien en un casalot, però no n'eren pas els propietaris. Gaudien dels privilegis d'un sostre a canvi del manteniment de la llar, les terres i les propietats.

Jo, tot i no ser el petit de la família, sí que n'era el més escanyolit. Era menut, prim i molt sapastre, fet que feia que fos la riota de tothom. El pare em renyava constantment al camp. No tenia prou resistència per aguantar la llarga jornada, ni prou força per carregar les eines o la collita. Les bèsties em feien por, i no gosava apropar-me gaire a les quadres perquè no volia rebre cap guitza. Les feines de la llar les feia totes ràpidament i de qualsevol manera, perquè aquella casa tan gran i freda m'aterria i no volia passar gaire estona tot sol en cap de les estances, les quals projectaven els dimonis amb gran facilitat.

El temps va anar passant i els meus germans i germanes començaven a abandonar la llar per endinsar-se en els matrimonis, convents i esglésies que els acollien en el seu camí de la vida. Jo no. Jo em vaig quedar a casa, allà on hi havia el confort de no haver de canviar mai res. Un confort que tampoc em satisfia ja que seguia presenciant el terror a cada una de les estances de la casa.

Els pares van morir força joves. El pare de problemes respiratoris agreujats per les grans quantitats de tabac que contenien els pulmons i la mare d'un càncer a l'estómac. La casa s'havia anat buidant de tot el personal. Tothom havia fugit d'aquell casalot perdut al mig del no res, per forjar-se un futur diferent i apartat de les parets fredes i humides de la casa. Només jo havia estat el més inútil de tots per no saber ni tant sols fer això: escapar del pànic que s'apoderava de mi i d'allò que el provocava.

Seguia treballant les terres perquè almenys em donessin el necessari per anar sobrevivint. Jo ja en tenia prou amb allò, i, de fet, no necessitava ni havia aspirat mai a res més. Els únics capricis que em permetia eren la ràdio i l'alcohol. Bé, crec que sense la ràdio hagués sobreviscut, però sense la beguda, hagués estat impossible.

L'alcoholisme s'havia convertit en una peça clau del meu caràcter. La beguda em feia més fort, més atrevit i més iracund. Em veia més capaç de fer i dir tot allò que sense el meu company de batalles no podia fer, però alhora, em portava més desgràcies de les que jo podia veure en aquells temps.

Havien vetat la meva entrada a alguns dels bars del poble més proper. El meu desacord amb la vida havia provocat que els demás tampoc volguessin estar amb mi. I, per tant, cada vegada havia quedat més reclòs al casalot que m'acollia nit rere nit. No és que hi

fos gaire benvingut, ja que la deixadesa de la llar, la humitat de les parets, i el malestar en general no la feien el lloc més acollidor del món. Tampoc em podia queixar gaire, practicava la llei del mínim esforç, per tant, de diners, els justos per sobreviure; ni luxes ni capricis. El poc que guanyava recollint quatre cereals del camp ho destinava a la beguda.

Els dies passaven i ja per l'únic que sortia de casa era per anar al camp i tornar al confort de l'ampolla de seguida. M'havia convertit en un esclau de l'alcohol i en un pres d'una mansió en ruïnes. Una mansió de la qual només en visitava la meva habitació i una cuineta i bany que hi havia improvisat a dins. La resta d'estances van restar buides durant una temporada força llarga, i per tal que els dimonis que les habitaven no en sortissin, les vaig tancar amb pany i forrellat.

Tot i així es resistien a quedar deshabitades. La senyora Emília va ser la primera d'arribar. Es va quedar l'habitació més gran, ja que la compartia amb dos gats i deia que necessitava espai per a ella i els seus dos acompanyants. Jo no tenia cap objecció, tot el contrari. Ella m'havia acceptat amb beguda inclosa, jo l'acceptava amb felins inclosos. El segon va ser en Tomàs, un vell rondinaire traumatitzat per la guerra que s'havia vist obligat a viure en primera persona. Amb ell m'hi sentia identificat; una persona reclosa en si mateixa i turmentada per un dimonis que el perseguien dia i nit. Una persona que ja havia viscut la seva vida i que el que li quedava per viure ho feia amb resignació. El tercer i últim va ser en Sebastià. Ell era segurament el més optimista i segur de tots tres, val a dir que també era el més jove i la vida encara no l'havia sorprès amb les seves maldats. En Sebastià encara no havia tingut sort amb l'amor, però no es rendia. Galant com era, i sempre amb el cap ben enlairat estava disposat a què el seu pas pel casalot fos tan temporal com fos possible.

Val a dir que tots quatre compartíem parets, però poca cosa més. Mai coincidíem pels passadissos i mai parlàvem entre nosaltres. Tots sabíem què feia cada un en cada moment però no hi havia necessitat ni de conversa ni de presència. Ens toleràvem i prou. En el fons, jo estava agraït de tenir més gent habitant aquell lloc en decadència. Les ombres i els monstres que havien fet de la meva vida un malson constant continuaven amagats presenciant la meva vida des dels amagatalls, però la foscor havia disminuït.

La companyia era grata, malgrat no arribar a ser ni tan sols companyia, tot i així, el fet de tocar una paret i saber que a l'altra banda hi havia algú, era tot un consol.

Els dies se succeïen i les rutines individuals van quedar establertes. Cada dia era una còpia exacte de l'anterior per a cada un dels habitants de la casa. La fredor i monotonia de la casa que havia penetrat en mi ja de petit, semblava que també calava en els meus convidats. Sí, m'agradava considerar-me l'amfitrió. Al cap i a la fi, jo era qui havia nascut en aquella fàbrica de tenebres i ells, els nous inquilins.

El cert, però, és que tot va canviar quan van començar a aparèixer els crits. Les meves pors sempre s'havien quedat en meres siluetes i ombres que dansaven al meu voltant per fer-me saber que em vigilaven en tot moment, però mai s'havien projectat en forma de so de cap mena. Els crits van ser el detonant de la meva bogeria agreujada. Eren crits de terror d'una noia jove. La por d'aquella criatura era viva, no com la meva. Aquella noia, fos qui fos, vivia amb el dimoni davant i la torturava. Els xisclets que feia, nit rere nit, no eren gairebé ni humans. Penetraven dins les entranyes i foradaven els tímpanes. Les meves pors eren ombres que calaven dins el cos, però les seves la torturaven.

Vaig assumir que els crits eren un producte dels meus propis terrors. Havien decidit sortir dels seus amagatalls en forma d'esgarip i per deixar de torturar-me únicament amb la seva presència. Tot i així, un bon dia vaig encertar que els meus hostes també podien sentir els mateixos crits. No ens ho havíem dit pas, les nostres vides continuaven separades per la casa, però jo sabia que el seu son també es veia pertorbat per les cordes vocals d'aquella criatura.

Fart i cansat de defugir constantment els meus dimonis, una nit, armat de valor, i val a dir que d'alcohol en grans dosis també, vaig afrontar allò que tothom semblava ignorar. Si el terror d'una criatura podia provenir del meu subconscient només jo seria capaç d'aturar-ho, i ho havia de fer abans que perjudiqués més el meu son.

L'habitació d'en Sebastià era la que amagava el secret darrere la tortura d'aquella noia. La porta de l'estança del noi era l'entrada a l'habitació dels horrors. La llum que va deixar entrar la porta entreoberta per la qual s'esmunyia el meu cap, va il·luminar el rostre del terror. El rostre d'una criatura de no més de 16 anys emmanillada en una paret. Els ulls

mig aducats pel dolor que li provocava la llum, demanaven ajuda a crits. La seva pell havia estat el testimoni d'esgarrapades, punxades i mossegades, i n'eren una prova ben viva.

El terror era més real que mai i aquella criatura el tenia escrit als ulls. De seguida em vaig afanyar a avisar l'agutzil. Els monstres que m'assetjaven no es podien comparar amb el monstre que habitava l'habitació del costat de la meva. La recerca de l'amor d'en Sebastià, i la seva necessitat de viure acompanyat, havia donat peu a la bogeria més absoluta possible i les seves fantasies s'havien convertit en una realitat forçada que havia ferit una altra persona; un crim.

Ara em trobo en una habitació diferent i llunyana a la meva; l'únic refugi que havia conegut ja no existia i la foscor d'aquesta nova estança era més vívida i real que la que havia viscut a la llar que m'havia vist créixer. En Tomàs, l'Emília i en Sebastià s'havien esfumat i havien desaparegut del meu cap. Ara ja no em feien companyia. Però el crim que en Sebastià havia comès queia sobre la meva persona en forma de garrot vil. Un destí que em recordava el somriure que s'esmunyia per la petita cavitat de la porta de la cel·la cada vegada que em recordava el compte enrere per acabar amb aquella tortura. El meu botxí s'apropava i l'únic que podia fer era esperar. Esperar que arribés i acabés d'una vegada per totes amb els meus temors.